

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΟΝΕΙΡΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ

Μπορεί νά είνε τέρας γιά μās δ Βοναπάρτης σου, τουφεκίζει όμωσ σάν σκυλιά τούς άχρείτους τού είδους σου... Δέν θέλει στό στρατό τού θρωμιάρηνδες κί' άνάνδρους, οί όποίοι κυνηγούν τήν τιμή και τήν ήσυχία άνυπερασπίστων γυναικών τή νύχτα!...

Τά λόγια τού άρχίληστου ήσαν σωστά και λογικά, κί' δ Μπυγκρουά ξεροκατάπιε μέ άγωνία. Πώς θά τάζωαζε πέρα μουναχός του, μέ τόν τρομερό αυτόν αντίπαλο, ό όποίος τόν κρατούσε κιάσας στά σιδερένια χέρια του σάν ένα παιχινόδακι;

Ό Μαμόνα μέ γρήγορες κινήσεις άφώπλισε έντελώς τόν αστασιμένο λοχαγό. "Επειτα, δίνοντάς του έναν δεύτερο μπάτσο, τού έπτε:

—Μή φοβάσαι γιά τό άνυπεράσπιστο τοιμάρι σου... 'Επίτηδες σέ μπατοίζω, μήπως νοιώσεις ίσως ότι είσαι κί' έξυ άνδρας... Και τώρα πάμε έξω... Κάτω, στην άκρη της αΐλης, περνάει ένα θαθύ χαντάκι... Θα πάσουμε από μία όχθη ό καθένας μας κί' έσύ μέ τό πιστόλι σου κί' έγώ μέ τό δικό μου θα πυροβοληθούμε άμοιβαία... Τί διάβολο νά σε κάνω;... Θα προτιμούσανά σ' έλευνα σάν σκουληκι, άλλα έμεείς οί άνδρ ε ες έχουμε κάποτε κάτι άνόητες ιδέες!...

Ανάσανε κάπως ό λοχαγός υπρός στά παλληκάρησια λόγια τού άγνώστου και πήρε στά τρεμουλιασμένα χέρια του τό πιστόλι, ένώ ή κατάχλωμη Καρμινέλλα ανάσασε θαρραία από άγωνία, γιά τήν τύχη τού καλού της.

"Άζαφνα, ένας πυροβολισμός άντήχησε. "Ενας στεναγμός άκούστηκε. Μιά στιγμή εύκαιρία είχε παρουσιαστή. Κί' ό άνάνδρος λοχαγός πυροβόλησε προδοτικά από πίσω τόν άνύποπτο Μαμόνα, πληγώνοντας τον θανάσιμα!

Μά ό Μαμόνα, άν κάί θαρραία χτυπημένος, πρόλαβε ν' άδειάσει στις πλάτες τού αντίπαλου του—καθώς έβρουγε βιαστικά—τό πιστόλι του. Ό Γάλλος λοχαγός σωριάστηκε εύθως κάτω, κί' έτσι, ύστερ από λίγο, οί δύο πληγωμένοι ξεψύχησαν, σχεδόν τήν ίδια στιγμή.

"Όταν οί πυροβολισμοί μάζωσαν στό άπόμερο αυτό σπιτάκι τή Γαλλική περίπολο και τούς γείτονες, ή Καρμινέλλα ήταν πιεία τρελλή. Γαντζωμένη στό πτώμα τού άγαπημένου της, γελάσε φρικιαστικά, ένώ τό παιδάκι της, ζυπνώντας τρομαγμένο, έκλαιγε γοερά στην κοιλία του!

Αυτό ήταν τό τραγικό τέλος τού περιήμου ηλοτάρχου Μαμόνα. Ό 'Ιταλικός λαός έχει συνιδέσει πολλά τραγούδια που έξυμνούν τόν ήπιοσισμό και τήν παλληκαριά του, κί' ό τρόμος τόν όποίο είχε ένσπείρει σ' όλη τήν περιφέρεια, σώζεται άκόμη στις ψυχές τού λαού: Μέν τ' όνομα του τρομάζουν—όπως είπαμε και παραπάνω—τά μικρά και άτακτα παιδιά ή χωρικές της Σόρας!

ΛΛ'ΙΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- "Αν δέν τά καταφέρή ό Θεός, ποιός θα ν' τά καταφέρη;
- "Αν δέν τά συχνοδείξεις τ' αύγά, δέν αύγάτίζουνε.
- "Αν δέν τιμάς τά γένεια σου, ποιός θα σου τά τιμήση;
- "Αν δέν τά μετρήσουμε, πώς θα ν' τά πούμε χίλια!
- "Αν δέν τ' άργάσης τό πεσί, παπουτάρ δέν τό κάνει.
- "Αν δέν τό στύψης τό κερί, τό μέλι δέν τό θγάνει.
- "Αν δέν τότε σουδάσης τόν έχθρό σου, δέν τόν ψήνει!
- "Αν δέν έγονάτιζε ή γκαμηλά, δέν τήν εφορτώναι.
- "Αν δέν κλωστοίη ό γάιδαρος, δέν τότε ξεφορτώνουν.
- "Αν δέν ήσαν θόδια τά κματερά μας, ποιός εμπόρη να τς ζέψη;
- "Αν δέν διαθούμε άνήφορο, καθήφορο δέν θρίσκουμε.
- "Αν δέν δουλεύη τό μυαλό, τά χέρια δέν δικάνε.
- "Αδειανός καλόγερος τά ράσσα του έσπαε κί' έρραφτε.
- "Αδειανός καλόγερος, ψύλλους έμονούχιζε.
- "Αδειανός καλόγερος, μύγες έκονάρουσε.
- "Αδειανή κοιλιά, δέν έξερει νά χορέψη.
- "Αδειανή κοιλιά, μυαλά νερούλιασμένα.
- "Αδειανή κοιλιά, νεφρά μοσκομιμένα.
- "Αδειανή κοιλιά, έσαιπωμένα μούτρα.
- "Αδειανή κοιλιά σαρακοστές δέν έξερει.

ΟΡΕΣ ΧΑΜΕΝΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΠΡΟΣ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ

Πόση ώρα ξοδευει μία γυναίκα μπροστά στόν καθρέφτη της. Αυτό τό έπιμαχο ζήτημα άπασχόλησε έναν παράξενο Γερμανό, ό όποίος έπειτα από άναρίθμητες έμβριθεις παρατηρήσεις, έβγαλε τό συμπέρασμα, ότι όσο πιά νέα είνε μία γυναίκα, τόσο λιγώτερο κυττάζεται στόν καθρέφτη.
Στόν πίνακα πού καθήρθος οχετικώς, αναφέρει ότι ή γυναίκα, όταν είνε ήλικίας 6—10 χρόνων, κυττάζεται στόν καθρέφτη της 7 λεφτά τήν ήμέρα, όταν είνε ήλικίας 10—15 χρόνων ένα τέταρτο της ώρας, 15—20 χρόνων 22 λεφτά της ώρας και ούτω καθεξής.
Και ύπελόγισε, ό άθέοφοθος, ότι μία γυναίκα 70 χρόνων έχει ξοδεύει 5.862 ώρες της ζωής της στό να κυττάζεται στόν καθρέφτη.

Εύλογημένη τρεις φορές ή νύχτα ή παρθένα...
Εύλογημένο τ' όνειρο κ' ή νύχτα πού τό 'γέννα!
Μοδ φάνηκε πώς είμαστε μαζί σ' έν άκρογιάλι,
Κ' έγερνα τό κεφάλι μου στη δροσερή σου άγκάλη.
"Ενα τραγούδι δλόχαρο στά χείλη σου έκυλούσε
Και τά μαλλιά σου τά λυτά πού ή αύρα τά φιλούσε,
Απλώνουνταν γιά τά λουστούν στό κύμα τ' άφρισμένο,
Σάν νά μην εύρισκαν άφρούς και κύματα άκόμα,
Στό στήθος σου τό άπαλό τό μυριαγαπημένο,
Σάν νά μην εύρισκαν δροσιά στό δροσερό σου στόμα...
Μά εκεί στόν τόσο έρωτά, στην τόσο ευτυχία
"Ενα σου δάκρυ έστάλαζε στό μέτωπό μου έπάνω.
Και τόσο ήτανε θαρό, πού έύπνησα μέ μία!...
Θά χύσης τέτοιο δάκρυο και όταν θα πεθάνω;

II

"Όταν τό θράδυ έρχεσαι άργά στην κάμαρά σου,
Και κάνεις στό εικόνασμα μπροστά τήν προσεχή σου,
Και μέ εύάριστα κρατείς τά χέρια σταυρωμένα,
Γιά πές μου έθυμήςθηκες καιμιά φορά κ' έμένα;
"Αλλά τί λέω! πού πετάς ιδέα μου, φτωχή;
"Όταν μου λέγης «σ' αγαπάω» δέν είνε προσεχή;

III

Η πασαγιά πού μία φορά μέ τά γλωρά κλαδιά της
Λίγη σκία μάς γάριζε και λίγη μυρωδιά της
Ξανάνειωσε, ξανάθισε κί' όταν προχθές τήν είδα
Μία σκέπι μέ νανούρισε και μία κρυφή έλιπδα.
Μέ είδε και μέ γνώρισε, τά φύλλα της κινούσε,
Και..δέν στό λέγω πέμματα, ψυχή μου σ' έζητούσε.

IV

Και πάλι νά, ό Μάιος γιά νάθη ξεκινά
Και διασκελίζει θάλασσεσ και πράσινα θουά.
Στολιζει μέ τριαντάφυλλα τά δλόξανα μαλλιά του,
Και ρίχνει κρίνου μυρωδιές σ' άφράτα μάγουλά του,
Κρατεί άνθους στά χέρια του κί' άνθούς παντού σκορπίζει
Κί' όπου περάσει και διαδη εκεί μοσχομυρίζει.
"Αχ! Μάη, άν σ' αγαπάσαι κί' άν σ' αγαπά άκόμα,
Ρίξε δροσάτα λούλουθα και στόλασε τό χωμα
Πού θα διαδη ή αγάπη μου—δέν θέλω όπου πατήση.
"Άλλο από ρόδα και κυρτιές τό πόδι της ν' άγγιψη.

V

"Αγάπη... άχ! όποια καρδιά δέν είνε άγιασμένη
Μέ τέτοιο αίσθημα γλυκό, ούράνιο, άθηρό,
Μοιάζει μέ θάρκα δύστυχη στό πέλαγος ριγμένη,
Πού τό πανί της δέν φυσά άνέρι δροσερό.

VI

"Έν' άστρο χτές έπρόβαλε ψηλά στόν ουρανό
Και σάν νά μέ κατάλαβε κ' εκείνο πώς πονώ,
Λυπήθηκε και σκέπασε τή λάμπη του εύθύς...
"Αστέρι έσύ, αγάπη μου, δέν θα μέ λυπηθής;

VII

Στόν κήπο μου έχτες άργά, μονάχος περπατούσα
Και άθελαι έστέναζα, γιατί θαθεία πονούσα.
Τά λουλουδάκια μοναγά μ' έβλέπαν στό σκοτάδι
Γιατ' έχουνε τό στεναγό για μόνο μου σημάδι.
Τήν άλλη αύγή σηκώθηκα, στόν κήπο μου πηγαίω
Κ' είδα ένα ρόδο έρημο πού είχε τό καυμένο
Τά μυρισμένα φύλλα του πέ δάκρυα λουμένα'
Τάχα νά ήτανε δροσιά ή έκλαψε γιά μένα;

VIII

Και μ' έρωτά καιμιά φορά: πώς αγαπά ή καρδιά;
Κί' ένώ προσμένει νά της πώ και μέ κυττάει άκόμα,
Γλυκό άκούει κελαθήματα σού δένδρου τά κλαδιά
Πού δύο πουλάκια έρωτικά φιλιούνται στόμα-στόμα.
Γυρίζει μέ χαμόγελο και τά πουλιά κυττάει,
Κί' άκόμη δέν κατάλαθε πώς ή καρδιά αγαπάει!...